

LETTER #4: TUESDAY, 14 ADAR - MARCH 7

Overcoming Fears About Learning Chasidus

Printed in Igros Kodesh Vol. 18 pp 22-23

ו'תקכו

By the Grace of G-d
25 Tishrei, 5719
Brooklyn

Greetings and blessings,

I acknowledge receipt of your letter from the first day of Chol-Hamoed Sukkos, and as I understand it, you are afraid of becoming a Chabad chassid because it would place upon you the great responsibility to study Chassidus, etc.

There are several answers. Foremost among them:

1) Being that every person accepts upon himself Ol Malchus Shamayim, the yoke of Heaven, and the “yoke” of mitzvos twice daily when reciting the Shema, as the Mishnah instructs (Brachos, Ch. 2:2), this is not a new responsibility. This study [of Chassidus] is included in the “yoke” of [fulfilling the] mitzvos, and when you accept the general “yoke,” the details are included.

2) The mentioned “yoke” of Torah is not a heavy one, for the study of Chassidus, like the study of all other parts of Torah, develops from being simpler to more challenging.

3) In this process [from one level to the next], when there is more familiarity with the subject of this study — its depth together with its clarity — a greater yearning to study is created. Furthermore, the pleasure of

ב"ה,
כ"ה תשרי, תשי"ט
ברוקלין.

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו מא' חול המועד סוכות,
ומובן שמה שכותב שמתירא לקבל עליו להיות חסיד
חבד"י, מפני שהיא מטלת על כבד של למוד חסידות
וכו',

כמה תשובות בדבר, והעקריות שבהן,

(א) אין זה הטלת על חדש, לאחרי שכל אחד ואחד
בכל יום מקבל עליו פעמים על מלכות שמים ועל
מצות באמירת קריאת שמע, וכדבר משנה (ברכות
פרק ב' משנה ב') ונהרי למוד זה, חלק הוא מעל
המצות, ולאחרי שמקבלים העל בכלל, הרי הכלל
מרכב מפרטים.

(ב) על האמור אינו כבד, כיון שלמוד תורת החסידות,
כמו למוד כל חלקי התורה, הרי הוא בהליכה מן הקל
אל הכבד,

(ג) ובהמשך הליכה זו, כשפכרים יותר תכן תורה זו,

comprehending the topics [presented with] these two aspects [depth and clarity] transforms what was a burden into something that is desired and yearned for.

There is a well-known story about the Alter Rebbe: When his Torah — Chabad Chassidus — was first publicized in the territories of Reissin (in White Russia) and Lithuania, he passed through the city of Shklov, which was then a stronghold for the opposition to this Torah and its principles. While there, he went up on the bimah in the main synagogue and proclaimed the verse, “Taste and see that Hashem is good,” [first in Lashon HaKodesh and then in Yiddish] in a tune, as was characteristic of him. Since these flaming words[2] came from his heart, they entered into the hearts of those listening. And as recounted from chassid to chassid throughout the generations until ours, “tens of young men followed him.” Subsequently, they involved themselves in the study of Chassidus until they eventually became pillars among the community of chassidim.

[In response to] the other worry you have, that due to the study of Chassidus you will not be able to fully concentrate on your research:

You have the ability to, at least, devote the time that you do not use for research toward this study. (In the early stages, this will be sufficient.)

I am being repetitive concerning this learning and its great importance because such conduct is commanded to each and every one of us, being that our Sages instructed, “In such instances, [it shall be repeated] until a hundred times.”

May it be His will that, coinciding with the primary message of my communal letter for Rosh Hashanah of this year,[3] may you see these obstacles to the above for what they are — inconsequential — and a firm resolution in the above-mentioned direction has the ability to nullify them entirely.

With esteem and blessing for good tidings in all of the above-mentioned.

[2] The literal translation of the original text is, “Kindles flames of fire” (Tehillim 29:7).

[3] Igros Kodesh, Vol. 17, #6499.

הַעֲמִיקוֹת שְׂפָה וּבִיחַד עִם זֶה הַבְּהִירוּת, מִתְרַבֵּה
הַחֶשֶׁק לְלַמְדָּה, וְהַתְּעוּגָה בְּהַשְׁגַּת הָעֲנִינִים שְׂשֵׁנֵי אֶלֶף
מִהַפְּכִים עֲנֵן עַל לְעֵנֵן שֶׁל רְצוֹן וְחֶשֶׁק,

וְיָדוּעַ הַסְּפוּר עַל־דְּבַר רַבְּנוּ הַזָּקֵן בְּעַל הַתְּנִיָּא,
שֶׁבְּתַחֲלַת פְּרָסוּמוֹ אֶת תּוֹרָתוֹ, תּוֹרַת חַב"ד בְּמַדְיַנַּת
רֵיִסִין וְלִיטָא, עָבַר דְּרָף שְׂקָלָאוּ, מִבְּצַר הַמְּנַגְדִּים אֲזוּ
לְתוֹרָה זֹו וְעֲנִינֵיהָ, וְעָלָה עַל הַבִּימָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת
הַגָּדוֹל שָׁם, וּבְקוֹל נְגוּן כְּדָרְכּוֹ בְּקֹדֶשׁ, הִקְרִיא הַכְּתוּב:
טַעְמוֹ וּרְאוּ כִי טוֹב ה', פֶּאֲרָזוּכְט און זָעהט ווי ה'
(יְתִבְרַךְ) אִיז גוּט, וּבְהִיּוֹת דְּבָרָיו יוֹצְאִין מִן הַלֵּב חוֹצֵב
לְהַבּוֹת אֵשׁ, נִכְנָסוּ לְלֵב הַשּׁוֹמְעִים, וְכִמְסַפֵּר מַחְסִיד
לְחֶסֶד דוֹר אַחֵר דוֹר עַד לְדוֹרְנוּ זֶה, "זִיִּינְען עִם
נֶאֱכָלְעֶלְאָפֶען צֶענְדִּלִיגֶער יוּנגֶע לִיט", שְׂעֶסְקוּ אַחֲרַי
כֹּן בְּלַמּוּד תּוֹרַת הַחֶסֶדוֹת, וּבְמִשְׁנֵי הַזְּמַן נַעֲשֵׂו לְעַמּוּדֵי
עֲדַת הַחֶסֶדִים.

הַחֶשֶׁשׁ הַנוֹסֵף שָׁלוֹ, שְׂעַל יְדֵי לַמּוּד הַחֶסֶדוֹת לֹא יוֹכֵל
לְהִתְרַכֵּז כָּל כֹּף בְּחֻקֵּי רְצוֹנוֹ,

הִנֵּה בְּיָדוֹ לְהַקְדִּישׁ לְלַמּוּד זֶה [וּבִתְקוּפָה הָרִאשׁוֹנָה,
זֶה יִסְפִּיק] עַל כָּל פְּנִימִים זְמַנּוֹ הַפְּנוּי מִחֻקֵּי רְצוֹנוֹ אֶלּוֹ.

וַיִּמָּה שְׂכּוֹפֵל הַנְּנִי זֶה כְּמָה פְּעָמִים, עַל־דְּבַר לַמּוּד זֶה
וּנְחִיצוֹתוֹ, מִפְּנֵי שְׂמֻצּוּתָהּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ עַל
הַנְּהִיגָה הָאֲמוּרָה, כִּינּוֹן שְׂאֲמָרוֹ חַז"ל בְּכָגוֹן דָּא עַד מֵאָה
פְּעָמִים.

וַיְהִי רְצוֹן אֲשֶׁר מִתְּאִים לְנִקְדַּת מִכְתָּבֵי הַכְּלָלִי לְרֹאשׁ
הַשָּׁנָה דְּהַשְׁתָּא יִרְאֶה אֶת הַמְּנִיעוֹת לְהָאֲמוּרָה כְּמוֹ שֶׁהוּן,
זֹאת אוֹמְרַת, קִטְנוֹת בְּיוֹתֵר, וְאֲשֶׁר הַחֲלָטָה בְּתַקְוָה
הַדְּעַת בְּכוּוֹן הַנִּ"ל בְּכַחַה לְבַטְלָן כְּלִיל.

בְּכַבוֹד וּבְבִרְכָה לְבִשְׁוֹרוֹת טוֹבוֹת בְּכָל הָאֲמוּרָה.